

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā

2011.gada 8.februārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

piepaloties atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja pilnvarotajai pārstāvei *I.D.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.P.* (personas kods /*personas kods*/) pieteikuma par Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja 2009.gada 16.septembra lēmuma Nr.1/7870 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja (turpmāk – atbildētājs vai KNAB) amatpersona 2009.gada 19.maijā sastādīja *A.P.* (turpmāk – pieteicējs) administratīvā pārkāpuma protokolu RD Nr.000597 par to, ka pieteicējs savienojot savus valsts amatpersonas amatu ar pilnvarojuma izpildi, 2008.gada 24.oktobrī rīkojies *V.V.* vārdā, nesāņemot rakstveida atļauju un sāņemot par neatļauto amata pienākumu pildīšanu ienākumus, pārkāpis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” (turpmāk – Likums) 7.panta sestās daļas 3.punktā, 9.panta pirmajā daļā un 8.¹pantā noteiktās prasības.

2009.gada 29.maijā KNAB Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītājas vietnieks ar lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/64 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) par valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšanu, pildot valsts amatpersonas amata pienākumus, sauca pieteicēju pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 166.³⁰panta un sodīja ar naudas sodu 65 latu apmērā.

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja atbildētājam, kas ar 2009.gada 16.septembra lēmumu Nr.1/7870 (turpmāk – Lēmums) Sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

[2] Nepiekrītot atbildētājam Lēmuma, pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumā pieteicējs norāda, ka Lēmums ir atceļams, pamatojoties uz tālāk minētajiem argumentiem.

[2.1] 2008.gada augustā, dodoties atvaļinājumā, pieteicējs iesniedzis lūgumu par amata savienošanas atļaujas izsniegšanu darbam tiešās struktūrvienības vadītājam. Tā kā amata savienošanas atļauja vai tās atteikums netika izsniegts, pieteicējs neturpināja veikt darbu /*darbavieta*/.

[2.2] Pieteicējs norāda, ka netika saņemis no *V.V.* EUR 500, kā atlīdzību par veikto pārvadājumu EUR 90000 no Igaunijas uz Latviju.

[2.3] Pieteicējs norāda, ka saistībā ar minēto pārvadājumu *V.V.* uzdevumā u.c. 2008.gada 13.novembrī pret pieteicēju tika uzsākts kriminālprocess un pieteicējs atzīts par aizdomās turamo. Saistībā ar iespējamām nepatiesām liecībām konkrētajā kriminālprocesā LR Ģenerālprokuratūrā ir uzsākta pārbaude.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 131.panta otro daļu liecība ir arī pirmstiesas izmeklēšanas iestādei vai tiesai adresēts personas pašas uzrakstīts vai parakstīts paskaidrojums

par konkrētiem faktiem vai apstākļiem. No 2009.gada 18.jūlija publikācijas „Neatkarīgajā rīta avīzē”, persona V.V. ir liecinājis kriminālprocesā draudu, šantāžas iespaidā, iesniedzot savu iesniegumu par minēto faktu pārbaudi.

Kriminālprocesa likuma 130.panta otrās daļas 1.punktā ir noteikts, ka par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām atzīstamas tādas ziņas par faktiem, kuras iegūtas, izmantojot draudus, šantāžu, viltu vai spaidus. Saprātīgu šaubu esamība vai neesamība ir patiesības noskaidrošanas kritērijs kriminālprocesā un tas saistīts ar pierādījumu pietiekamību, kas ir pierādījumu vērtēšana.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 23.pantu krimināllietās tiesu spriež tiesa. Tas nozīmē, ka arī pierādījumus lietā, tai skaitā liecību ticamību novērtē tikai tiesa. Pieteicējs secina, ka atbildētājs pieņemot Lēmumu ir norobežojies no visu likumos noteikto tiesību normu ievērošanas, pielietojot sašaurinātu un subjektīvu interpretāciju, jo ir ņēmis vērā, ka pieteicējs savā 2009.gada 5.jūlijā sūdzībā nav norādījis faktus, kas apliecina viņa izteikumu, ka liecinieku liecības ir iegūtas piespiešanas rezultātā un tās nav ticamas, sūdzībā minētais nav pamatots un vērā ņemams.

[2.4] Pieņemot Lēmumu nav izvērtēts pieteicējam piemērotā soda samērīgums, nav ņemti vērā pieteicēja 2009.gada ikmēneša ienākumi un fakts, ka pieteicējs atradās ilgstošā darbnespējā, pieteicējs ir precējies, pieteicējam ir nepilngadīgs bērns.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2009.gada 10.septembrī saņemtajā rakstveida paskaidrojumā atbildētājs pieteikumu neatzīst un uzskata, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots turpmāk minētā dēļ.

[3.1] Atbildētājs paskaidro, ka saskaņā ar Likuma 7.panta sestās daļas 3.punktā noteikto pieteicējs varēja savienot savu valsts amatpersonas amatu ar pilnvarojuma izpildi, ja to savienošana neradīja interešu konfliktu un bija saņemta attiecīgās valsts vai pašvaldības iestādes vadītāja vai viņa pilnvarotas personas rakstveida atļauja.

Ņemot vērā, ka pieteicējs nav saņēmis rakstveida atļauja pilnvarojuma izpildes veikšanai, pieteicējs nav ievērojis Likuma 7.panta sestās daļas 3.punktā noteikto, par ko paredzēta atbildība LAPK 166.³⁰ pantā.

Vienlaikus atbildētājs norāda, ka Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (2006.gada 21.septembra spriedums lietā SKA-426/2006) ir atzinis, ka rakstveida atļaujas saņemšanai pirms amatu savienošanas nav tikai formāls raksturs, bet tā ietver sevī konkrētās amatu savienošanas izvērtējumu.

[3.2] Atbildētājs norāda, ka pieteicējs atstrīd tikai atlīdzības saņemšanas faktu par pārvadājumu veikšanu V.V. uzdevumā no Igaunijas uz Latviju, bet ne paša pārvadājuma veikšanu. Turklāt minēto faktu (naudas pārvadājuma veikšanu no Igaunijas uz Latviju V.V. uzdevumā) apstiprina V.V. 2008.gada 13.novembra liecinieka pratināšanas protokolā, 2008.gada 25.novembra, 2008.gada 26.novembra un 2008.gada 27.novembra liecinieka papildus pratināšanas protokolā, kā arī I.V. 2008.gada 14.novembra aizturētā pratināšanas protokolā, 2008.gada 24.novembra aizdomās turētā pratināšanas protokolā un 2008.gada 5.decembra aizdomās turētā papildus pratināšanas protokolā.

Ievērojot Likuma 7.panta sestajā daļā noteikto, atbildētājs informē, ka minētā tiesību norma neparedz, ka par pārkāpumu atzīstama tikai tādu amatu savienošana, uzņēmuma līguma vai pilnvarojuma izpilde, ja par minēto darbību veikšanu ir saņemta atlīdzība.

Līdz ar to pieteicējs, veicot minēto naudas pārvadājumu no Igaunijas uz Latviju bez attiecīgas rakstveida atļaujas saņemšanas, nav ievērojis Likuma 1.panta sestās daļas 3.punktā noteikto.

Turklāt pieteicējs kārtējā valsts amatpersonas deklarācijā par 2008.gadu ir norādījis, ka papildus valsts amatpersonas amatam ir veicis pārvadājumu V.V. uzdevumā un par minēto darbību veikšanu ir saņēmis atlīdzību. Līdz ar to atbildētājs uzskata, ka pieteikumā minētais nav pamatots un nav vērā ņemams.

[3.3] Atbildētājs pieņemot Lēmumu izvērtēja izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu, pieteicēja personību, viņa vainas pakāpi un mantisko stāvokli, vispusīgi, pilnīgi un

objektīvi izvērtēja visus apstākļus un administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus. Ņēma vērā arī lietderības apsvērumus, piemērotā soda samērīgumu ar izdarīto administratīvo pārkāpumu.

[4] Uz tiesas sēdi pieteicējs nebija ieradies. Administratīvajā rajona tiesā 2011.gada 26.janvārī saņemts pieteicēja iesniegums ar lūgumu atlikt lietas izskatīšanu sakarā ar pieteicēja pārejošu darbnespēju.

Tiesas sēdē atbildētāja pilnvarotā pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos minētajiem apsvērumiem. Atbildētāja pilnvarotā pārstāve paskaidroja, ka lietu ir iespējams izskatīt bez pieteicēja klātbūtnes.

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, atzīst, ka lietu ir iespējams izskatīt bez pieteicēja klātbūtnes.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausoties atbildētāja pilnvarotās pārstāves tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus un izvērtējot tos kopsakarā ar lietas materiāliem un lietā esošajiem pierādījumiem, secina, ka pieteikums ir noraidāms turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

[6] Lēmums, pamatojoties uz kuru pieteicējs sodīts saskaņā ar LAPK 166.³⁰pantu ir personai, konkrēti pieteicējam, nelabvēlīgs administratīvs akts un kā tādām tam jāatbilst Administratīvā procesa likuma 67.pantam.

Administratīvā akta, kurā uzlikts administratīvais sods, izdošana saistīta ar noteikta procesa, kas noteikts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, ievērošanu.

Saskaņā ar LAPK 8.panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Līdz ar to spriedumā LAPK normas, kas paredz atbildību par administratīvo pārkāpumu, ir izteiktas likuma redakcijā, kas bija spēkā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā.

[7] LAPK 272.pants nosaka, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus citastarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības un citiem dokumentiem, (...).

Tiesa konstatē, ka lietā ir šādi pierādījumi:

[7.1] KNAB Izmeklēšanas nodaļas vadītājas vietnieks, kriminālprocesa Nr.16870002408 virzītājs 2009.gada 30.aprīlī pieņēma lēmumu par kriminālprocesa izbeigšanu daļā. Minētajā lēmumā konstatēts, ka pieteicēja personas lietā, kas atrodas Valsts ieņēmumu dienestā, nav pieteicēja iesnieguma un atļaujas par amata savienošanu jeb pilnvarojuma izpildes veikšanu atbilstoši Likumā noteiktajam. Tādējādi secināts, ka pieteicēja rīcībā iespējams ir Likumā noteiktā ierobežojuma attiecībā uz amatu savienošanu jeb pilnvarojuma izpildes veikšanu, nesaņemot atbilstošu atļauju, pārkāpums, par kuru paredzēta administratīvā atbildība. (lietas lapa 94-95)

[7.2] 2009.gada 30.aprīļa lēmums un materiāli, kas liecina par iespējamo Likuma pārkāpumu, 2009.gada 5.maijā (KNAB Izmeklēšanas nodaļas vadītājas vietnieka 2009.gada 5.maija ziņojums Nr.591) tika nodoti pēc kompetences KNAB Valsts amatpersonu darbības

kontroles nodaļai pārbaudes veikšanai. (lietas lapa 93)

[7.3] Izraksti no V.V. 2008.gada 13.novembra, 2008.gada 25.novembra, 2008.gada 26.novembra, 2008.gada 27.novembra liecinieka nopratināšanas protokoliem. (lietas lapa 96-100)

[7.4] Apskates protokols par pieteicēja un I.V. personas lietu apskati. (lietas 101)

[7.5] Izraksti no I.V. 2008.gada 14.novembra, 2008.gada 24.novembra un 2008.gada 5.decembra nopratināšanas protokoliem. (lietas lapa 102-105)

[7.6] KNAB 2008.gada 21.novembra pieprasījums Nr.1/11387 Valsts ieņēmumu dienestam. (lietas lapa 106)

[7.7] Valsts ieņēmumu dienesta 2008.gada 5.decembra atbilde Nr.4-5/1421/33772, kurai pievienoti */darbavieta/ /amats/* apraksts, 2008.gada 28.novembra pieteicēja raksturojums, */darbavieta/* 2006.gada 16.marta reglaments Nr.73, */darbavieta/* 2006.gada 27.februāra reglaments Nr.56. (lietas 107-115)

[7.8] KNAB Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītājas vietnieks 2009.gada 8.maijā pieteicējam ir nosūtījis uzaicinājumu Nr.1/3913 2009.gada 19.maijā ierasties KNAB paskaidrojuma sniegšanai administratīvajā lietā. (lietas lapa 92)

[7.9] 2009.gada 12.maijā KNAB nosūtījis informācijas pieprasījumu Nr.1/3997 */darbavieta/*. (lietas lapa 88)

[7.10] 2009.gada 12.maijā KNAB Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītājas vietnieks sagatavojis ziņojumu Nr.14-5/70, kurā lūdza KNAB Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītājai izlemt jautājumu par lietvedības uzsākšanu pieteicēja administratīvā pārkāpuma lietā, jo pieteicēja darbībās ir saskatāmas administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes. (lietas lapa 89-90)

[7.11] KNAB Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītāja 2009.gada 12.maijā saskaņā ar LAPK 238.pantu pieņēma lēmumu uzsākt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā. (lietas lapa 89)

[7.12] 2009.gada 15.maijā saņemta Valsts ieņēmumu dienesta atbilde Nr.11/10834 ar KNAB pieprasīto informāciju. (lietas lapa 91)

[7.13] 2009.gada 19.maijā saņemta */darbavieta/* atbilde Nr.1.1-28/2714 ar KNAB pieprasīto informāciju. (lietas lapa 88)

[7.14] KNAB 2009.gada 19.maijā saņemts pieteicēja iesniegums ar informāciju, ka pieteicējs nevar ierasties uz paskaidrojumu sniegšanu un ka pieteicējam ir pārstāvis J.M. (lietas lapa 87)

[7.15] 2009.gada 19.maijā KNAB Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītājas vietnieks saskaņā ar LAPK 246. un 248.¹pantu sastādīja pieteicējam administratīvā pārkāpuma protokolu RD Nr.000597 par to, ka pieteicējs, savienojot savu valsts amatpersonas amatu 2008.gada 24.oktobrī ar pilnvarojuma izpildi, rīkojies V.V. vārdā, nesaņemot rakstveida atļauju un saņemot par neatļauto amata pienākumu pildīšanu ienākumus, ir pārkāpis Likuma 7.panta sestās daļas 3.punktā, 9.panta pirmajā daļā un 8.¹pantā noteikto. (lietas lapa 84-86)

[7.16] Sakarā ar to, ka pieteicējs uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu nebija ieradies, protokols pieteicējam 2009.gada 20.maijā nosūtīts pa pastu, kā arī papildus norādīts, ka uz Sākotnējā lēmuma pieņemšanu pieteicējam jāierodas KNAB 2009.gada 29.maijā, turklāt pieteicējam saskaņā ar LAPK 260.pantu ir tiesības līdz 2009.gada 29.maijam iesniegt KNAB paskaidrojumus par protokolā konstatēto. (lietas lapa 83)

[7.17] 2009.gada 29.maijā KNAB Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītājas vietnieks pieņēma Sākotnējo lēmumu un, ņemot vērā, ka uz Sākotnējā lēmuma pieņemšanu pieteicējs nebija ieradies, neinformējot par neierašanās apstākļiem, un nebija arī lūdzis atlikt lēmuma pieņemšanu, Sākotnējais lēmums pieteicējam 2009.gada 5.jūnijā tika nosūtīts pa pastu. (lietas lapa 78-82)

[7.18] 2009.gada 7.jūlijā KNAB saņemta pieteicēja sūdzība par Sākotnējo lēmumu. (lietas lapa 44-45)

[7.19] Atbildētājs ar Lēmumu atstāts spēkā Sākotnējais lēmums. (lietas lapa 61-69)

[8] No lietas materiāliem tiesa secina, ka lietā nav strīda par faktiskajiem apstākļiem, tajā skaitā, ka pieteicējs ir vispārējā valsts civildienesta ierēdnis.

Pieteicējs apstrīd to, ka ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, proti, savienojis valsts amatpersonas amatu ar pilnvarojuma izpildi, neievērojot Likumā noteiktās prasības.

Tādējādi, lietā ir strīds par to, vai pieteicējs ir izdarījis Likuma 7.panta sestās daļas 3.punkta, 9.panta pirmās daļas un 8.¹panta prasību pārkāpumu, kādi pierādījumi to apstiprina, kā arī, vai šie pierādījumi ir pieļaujami, lai varētu apstiprināt lietā konstatētos faktus.

[9] Likuma 4.panta pirmās daļas 17.punkts citastarpā nosaka, ka vispārējā valsts civildienesta ierēdnis ir valsts amatpersona, kurai ir saistoši minētajā likumā noteiktie ierobežojumi un aizliegumi.

Saskaņā ar Likuma 7.panta sestās daļu vispārējā valsts civildienesta ierēdnis var savienot savu valsts amatpersonas amatu tikai ar:

1) amatu, kuru tās ieņem saskaņā ar likumu, Ministru kabineta noteikumiem un rīkojumiem;

2) pedagoga, zinātnieka, profesionāla sportista un radošo darbu, kā arī dienestu Zemessardzē, ja likumā nav noteikts citādi;

2¹) amatu arodbiedrībā;

3) citu amatu, uzņēmuma līguma vai šā panta vienpadsmitajā daļā neminēta pilnvarojuma izpildi, ja to savienošana nerada interešu konfliktu un ir saņemta attiecīgās valsts vai pašvaldības iestādes vadītāja vai viņa pilnvarotas personas rakstveida atļauja.

Savukārt minētā panta vienpadsmitajā daļā ir noteikts, ka valsts amatpersonai atļauts savienot savu amatu ar tāda pilnvarojuma izpildi, uz kura pamata šī amatpersona rīkojas sava radnieka vārdā, ja tas nerada interešu konfliktu.

Saskaņā ar Likuma 1.panta 6.punktu radnieks ir tēvs, māte, vecmāte, vecaistēvs, bērns, mazbērns, adoptētais, adoptētājs, brālis, māsa, pusmāsa, pusbrālis un laulātais.

Likuma 9.panta pirmā daļa nosaka, ka valsts amatpersonai ir atļauts vienlaikus saņemt atalgojumu par valsts amatpersonas amata pienākumu pildīšanu un atalgojumu par tāda amata pienākumu, uzņēmuma līguma vai pilnvarojuma izpildi, kas tai nav aizliegts ar šo likumu vai citiem likumiem, kā arī gūt ienākumus no komercdarbības vai citiem ienākumu avotiem, kas tai nav aizliegti ar šo likumu vai citiem likumiem.

Likuma 8¹.panta trešajā daļā ir noteikts, ka valsts amatpersonai, kura vēlas savienot valsts amatpersonas amatu ar citu amatu (uzņēmuma līguma vai pilnvarojuma pildīšanu), un šāda amatu savienošana ir pieļaujama, saņemot šā likuma 7.panta piektās daļas 3¹., 3². vai 4.punktā, 5¹.daļas 4.punktā, 7.panta sestās daļas 3.punktā vai 7.panta astotajā daļā minētās amatpersonas (institūcijas) rakstveida atļauju, pirms amatu savienošanas (uzņēmuma līguma noslēgšanas vai pilnvarojuma uzņemšanās) uzsākšanas rakstveidā iesniedz minētajai amatpersonai (institūcijai) lūgumu atļaut savienot valsts amatpersonas amatu ar citu amatu (uzņēmuma līguma vai pilnvarojuma izpildi).

Savukārt LAPK 166.³⁰pants paredz atbildību par valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšanu, proti, par likumā noteikto komercdarbības, valsts amatpersonas amata savienošanas, ienākumu gūšanas ierobežojumu vai tādu ierobežojumu pārkāpšanu, kuri noteikti attiecībā uz rīcību ar valsts pašvaldības mantu, kā arī par valsts amatpersonas funkciju veikšanu interešu konflikta situācijā, uzliek naudas sodu valsts amatpersonai no piecdesmit līdz divsimtpiecdesmit latiem, atņemot tiesības ieņemt valsts amatpersonas amatus vai bez tā.

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šīm tiesību normām, konkrētajā gadījumā nepieciešams konstatēt, ka persona ir savienojusi savu valsts amatpersonas amatu ar citu amatu, uzņēmuma līguma vai pilnvarojuma izpildi, nesaņemot attiecīgu rakstveida atļauju un tādējādi pārkāpusi valsts amatpersonai Likumā noteiktos ierobežojumus un aizliegumus.

[10] LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc

savas iekšējās pārlicības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārlicības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā, tiesa nonāk pie secinājuma, ka pieteicēja vaina konstatētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta. Minētais tiesas secinājums ir pamatots uz turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[10.1] Tiesa konstatē, ka atbildētājs Lēmumā ir atzinis, ka pieteicējs ir savienojis savu valsts amatpersonas amatu, 2008.gada 24.oktobrī ar pilnvarojuma izpildi, rīkojies V.V. vārdā nesaņēmis rakstisku atļauju un saņemot par neatļauto amatu pienākumu pildīšanu ienākumus. Tādējādi atbildētājs ir konstatējis, ka pieteicējs nav ievērojis Likuma prasības.

Kā izriet no lietas materiāliem, pieteicējs nenoliedz, ka ieņem valsts amatpersonas amatu, tomēr uzskata, ka tādējādi nepieļauj LAPK 166.³⁰panta prasību pārkāpumus, jo Lēmumā nav konstatēts, ka pieteicējs būtu veicis pilnvarojuma izpildi, līdz ar to nav konstatēts administratīvā pārkāpuma sastāvs, lai varētu saukt pieteicēju pie administratīvās atbildības un pieteicējs nav saucams pie administratīvās atbildības pēc LAPK 166.³⁰panta.

No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka 2008.gada oktobrī V.V. tikās ar pieteicēju un I.V. un sarunas laikā piedāvāja pieteicējam un I.V. nodrošināt jeb veikt naudas pārvešanu no Igaunijas uz Latviju. Pieteicējs un I.V. piekrita V.V. piedāvājumam un visi trīs mēģināja vienoties par atlīdzības apmēru šādam darījumam. Turpmāk notiekošās sarunas laikā V.V. piedāvāja pieteicējam no Igaunijas uz Latviju atvest naudu, paredzot par to atlīdzību 0,8% apmērā no pārvietotās naudas summas. Pieteicējs piedāvājumam piekrita.

2008.gada 24.oktobrī tīkoties Igaunijā, Pērnavā V.V. iedeva I.V. un pieteicējam aploksni ar 90 000 EUR naudas pārvešanai uz Latviju. Tajā pašā dienā V.V. tikās ar I.V. un pieteicēju kafējnīcā pie lidostas „Rīga” un pieteicējs un I.V. atdeva V.V. aploksni ar 90 000 EUR. Par minētajām darbībām V.V. iedeva I.V. un pieteicējam kopā 1000 EUR. Naudu saņēma I.V. un 500 EUR no V.V. saņemtās naudas atdeva pieteicējam.

Izvērtējot minētās pieteicēja darbības atbilstoši Likuma 1.panta 3.punktā ietvertajai pilnvarojuma definīcijai, proti, ka pilnvarojums ir tiesību kopums, ko cita persona piešķirusi valsts amatpersonai, lai tā rīkotos pilnvarotāja vārdā un interesēs, tiesa atzīst par pamatotu pieteicēja argumentu, ka pieteicēja veiktās darbības nav uzskatāmas par pilnvarojuma izpildi, jo pieteicējam netika piešķirts tiesību apjoms rīkoties pilnvarotāja vārdā un interesēs.

Tiesas ieskatā pieteicēja veiktās darbības atbilst Likuma 1.panta 2.punktā ietvertajai uzņēmuma līguma definīcijai, proti, ka uzņēmuma līgums ir civiltiesisks līgums, ar kuru valsts amatpersona apņemas izpildīt citas personas labā noteikta apjoma darbu par zināmu atlīdzību, jo pieteicējs pēc savstarpējas mutiskas vienošanās ar V.V. (civiltiesisks līgums) ir izpildījis V.V. uzdevumu (noteikta apjoma darbs – naudas pārvešana no vienas valsts un citu), par to saņemot savstarpēji norunātu atlīdzību.

Tomēr, ņemot vērā, ka Likuma 7.panta sestajā daļā, 9.panta pirmajā daļā un 8¹.panta trešajā daļā paredzētie valsts amatpersonas amatu savienošanas ierobežojumi un rakstveida atļaujas saņemšanas prasība attiecas gan uz uzņēmuma līguma, gan uz pilnvarojuma pildīšanu, tiesa atzīst, ka minētā atbildētāja neprecizitāte pieteicēja darbību definēšanā nav ietekmējusi Lēmumu pēc būtības, kā arī nekādā veidā nevarēja ietekmēt pieteicējam piemēroto sodu.

Tādējādi ar lietas materiāliem un procesa dalībnieku tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, tiesa konstatē, ka pieteicējs ir veicis uzņēmuma līguma izpildi.

[10.2] Pieteicēja ieskatā atbildētājs, pieņemot Lēmumu, nebija tiesīgs pamatoties vienīgi uz kriminālprocesa materiāliem, kā arī Lēmuma pieņemšanas gaitā atbildētājs nav noskaidrojis pieteicēja viedokli.

Kriminālprocesa likuma 414.panta sestajā daļā (*redakcijā, kas bija spēkā līdz 2009.gada 1.jūlijam*) bija noteikts, ja kriminālprocess tiek izbeigts, bet krimināllietas materiāli satur ziņas par faktiem, sakarā ar kuriem personai būtu jāpiemēro disciplinārās ietekmēšanas

līdzekļi vai administratīvais sods, procesa virzītājs nosūta nepieciešamos materiālus kompetentajai institūcijai vai amatpersonai.

Tiesa konstatē, ka no KNAB Izmeklēšanas nodaļas vadītāja vietnieka, kriminālprocesa virzītāja 2009.gada 30.aprīļa lēmuma par kriminālprocesa izbeigšanu daļā izriet, ka pieteicēja darbībās ir saskatāmas pazīmes, kas liecina par iespējamu Likuma normu pārkāpumu, par ko iestājas administratīvā atbildība. Līdz ar to KNAB Izmeklēšanas nodaļas vadītāja vietnieks, kriminālprocesa virzītājs pamatojoties uz 2009.gada 5.maija ziņojumu atbilstoši kompetencei nodeva lēmumu par kriminālprocesa izbeigšanu daļā un attiecīgos materiālus, vai to izrakstus, KNAB Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļai pārbaudes veikšanai.

Tāpat tiesa konstatē, ka KNAB Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļa pēc minēto dokumentu saņemšanas ir pieprasījusi papildus informāciju Valsts ieņēmumu dienestam, un pēc atbildes no Valsts ieņēmumu dienesta 2009.gada 15.maijā konstatējusi, ka pieteicēja darbībās ir saskatāmas administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, līdz ar to tika pieņemts lēmums par lietvedības uzsākšanu administratīvā pārkāpuma lietā, kā arī KNAB Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītājas vietnieks 2009.gada 8.maijā pieteicējam ir nosūtījis uzaicinājumu Nr.1/3912 2009.gada 19.maijā ierasties KNAB paskaidrojuma sniegšanai administratīvajā lietā. ([7.1]-[7.10])

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 127.panta pirmajā daļā noteikto pierādījumi kriminālprocesā ir jebkuras likumā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus kriminālprocesā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto pierādīšanas priekšmetā ietilpstošo apstākļu esamības vai neesamības pamatošanai.

Minētā panta otrā daļa nosaka, ka kriminālprocesā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem.

Savukārt tiesa jau iepriekš [7] norādījusi, kas saskaņā ar LAPK 243.pantu ir uzskatāmi par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā.

Tiesa atzīst, ka ne LAPK, ne Kriminālprocesa likuma tiesību normas neaizliedz administratīvā pārkāpuma lietā izmantot kriminālprocesa ietvaros iegūtus pierādījumus. Šādu viedokli par kriminālprocesa ietvaros iegūto pierādījumu pieļaujamību administratīvajā procesā ir izteicis arī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments savā 2008.gada 6.novembra spriedums lietā SKA-705/2008.

Tiesa konstatē, ka pieteicējs kriminālprocesa ietvaros ir ticis nopratināts gan kā aizturētais, gan kā aizdomās turētais, attiecīgi ar savu parakstu apliecinot, ka viņam ir izskaidrotas un zināmas Kriminālprocesa likumā paredzētās tiesības un pienākumi. Ņemot vērā, ka minēto pratināšanas protokolu, kā arī citu personu, kas tika pratinātas attiecīgā kriminālprocesa ietvaros, pratināšanas protokolu izraksti ir noformēti atbilstoši noteiktajām prasībām, tiesa atzīst, ka lietā esošie kriminālprocesa dokumenti ir uzskatāmi par pierādījumiem arī administratīvā pārkāpuma lietā un šie pierādījumi ir attiecināmi un pieļaujami.

Turklāt administratīvā procesa ietvaros iestādē atbildētājs ir ieguvis papildus pierādījumus, kas papildina kriminālprocesā iegūto informāciju.

[10.3] Saskaņā ar Likuma 7.panta sestās daļas 3.punktā noteikto pieteicējs varēja savienot savu valsts amatpersonas amatu ar uzņēmuma līguma izpildi, ja to savienošana neradīja interešu konfliktu un bija saņemta attiecīgās valsts vai pašvaldības iestādes vadītāja vai viņa pilnvarotas personas rakstveida atļauja.

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējs, kā valsts amatpersona, kurai ir saistoši Likumā noteiktie aizliegumi un ierobežojumi, veicos uzņēmuma līguma izpildi, nav saņēmis Likumā noteikto rakstveida atļauju šāda uzņēmuma līguma izpildei. Arī pieteicējs nenoliedza, ka attiecīgā rakstveida atļauja uz uzņēmuma līguma izpildes brīdi nebija saņemta.

Tādējādi, izvērtējot lietā esošos pierādījumus ([7]) to kopsakarā, kā arī ņemot vērā pieteicēja lietā esošos paskaidrojumus viņa sūdzībā atbildētājam un pieteikumā, tiesa atzīst, ka ar tiem ir pilnībā pierādīta pieteicēja vaina valsts amatpersonas Likumā noteikto aizliegumu un ierobežojumu pārkāpšanā. Proti, pieteicējs kā valsts amatpersona, nesaņemot attiecīgu

rakstveida atļauju, ir veicis uzņēmuma līguma izpildi par attiecīgu samaksu, tādējādi gūstot ar Likumu aizliegtus ienākumus.

[10.4] Vienlaikus atbildētājs Lēmumā konstatējis, ka pieteicējs laika periodā no 20008.gada 11.augusta līdz 2008.gada 13.novembrim ieņēmis iepirkumu komisijas locekļa amatu /*darbavieta*/.

Saskaņā ar Likuma 4.panta pirmās daļas 24.punktu pieteicējs kā iepirkumu komisijas loceklis bija uzskatāms par valsts amatpersonu. Ņemot vērā, ka iepirkumu komisijas loceklim Likumā nav noteikti speciāli amatu savienošanas ierobežojumi, pieteicējam kā valsts civildienesta ierēdnim bija saistoši Likuma 7.panta sestās daļas 3.punktā noteiktie amatu savienošanas ierobežojumi.

Kā izriet no Valsts ieņēmumu dienesta 2009.gada 15.maija vēstules Nr.11/10834 (lietas lapa 91) pieteicējs tikai 2009.gada 12.maijā ir iesniedzis iesniegumu par atļauju amatu savienošanai, taču līdz vēstules sagatavošanas brīdim nebija dota rakstveida atļauja valsts amatpersonas amata savienošanai ar citiem amatiem.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka atbildētājs pamatoti ir konstatējis, ka laika periodā no 2008.gada 11.augusta līdz 2008.gada 13.novembrim pieteicējs pildot iepirkumu komisijas locekļa amata pienākumus nav ievērojis Likuma 7.panta sestās daļas 3.punktā noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus.

[10.5] Ņemot vērā, ka pieteicējs nav lūdzis un līdz ar to arī nav saņēmis rakstveida atļauju valsts amatpersonas amata savienošanai ar citiem amatiem un minētā uzņēmuma līguma izpildes veikšanai, kā arī no uzņēmuma līguma izpildes guvis ienākumus, tiesa atzīst, ka lietā ir pierādīts, ka pieteicējs nav ievērojis Likuma 7.panta sestās daļas 3.punktā, 8.¹pnata trešajā daļā un 9.panta pirmajā daļā noteikto, par ko paredzēta atbildība LAPK 166.³⁰ pantā, tādējādi pieteicējs pie administratīvās atbildības saukts pamatoti.

[11] Saskaņā ar LAPK 166.³⁰ pantu par likumā noteikto (..) valsts amatpersonas amatu savienošanas, (..) ienākumu gūšanas ierobežojumu (..) pārkāpšanu uzliek naudas sodu valsts amatpersonai no 50 līdz 250 latiem, atņemot tiesības ieņemt valsts amatpersonas amatus vai bez tā.

LAPK 166.³⁰ panta mērķis ir nodrošināt valsts amatpersonu darbības atbilstību Likuma prasībām un novērst jebkādas šaubas par valsts amatpersonu darbības objektivitāti un neitralitāti.

Tiesa konstatē, ka pieteicējam par izdarīto administratīvo pārkāpumu ir uzlikts naudas sods 65 latu apmērā.

Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Savukārt samērīguma princips nosaka, ka labumam, ko sabiedrība iegūst ar ierobežojumiem, kas uzlikti adresātam, ir jābūt lielākam nekā viņa tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumam. Būtiski privātpersonas tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumi ir attaisnojami tikai ar nozīmīgu sabiedrības labumu (Administratīvā procesa likuma 13.pants). Izvērtējot soda samērīgumu, jāņem vērā, ka jebkādi personas tiesību ierobežojumi pieļaujami tikai nolūkā sasniegt likumdevēja noteikto mērķi.

Izvērtējot, vai piemērotais sods uzskatāms par samērīgu un atbilstošu izdarītajam pārkāpumam, tiesa secina, ka sods uzskatāms par samērīgu un atbilstošu pieteicēja izdarītajam administratīvajam pārkāpumam.

Tādējādi tiesa atzīst, ka atbildētājs, lemjot par administratīvā soda uzlikšanu, ir izdarījis lietderības apsvērumus, kā arī ņēmis vērā atbildību mīkstinošus apstākļus, pieteicēja personību un mantisko stāvokli, proti, ka pieteicēja apgādībā ir nepilngadīgs bērns un pieteicējs ilgstoši atradies pārejošā darbnespējā, un līdz ar to pamatoti ir noteicis piemērojamo naudas sodu tuvāk attiecīgās tiesību normas sankcijas minimālajam paredzētajam sodam.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka atbildētāja pieņemtais Lēmums ir pamatots un

atstājams spēkā, bet pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz LAPK 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā procesa likuma 249.-251.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja 2009.gada 16.septembra lēmumu Nr.1/7870 (administratīvā pārkāpuma protokols RD Nr.000597), bet *A.P.* pieteikumu noraidīt.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā pasludināšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese

/paraksts/

I.Petrovska

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās rajona tiesas

tiesnese _____ I.Petrovska

Rīgā, 2011.gada 8.februārī.